

Cưới Ma – Mộc Hề Nương

Contents

Cưới Ma – Mộc Hề Nương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	25

Cưới Ma – Mộc Hề Nương

Giới thiệu

Vì Vệ Duy là bạn học cấp ba của Phương Quả nên cậu phải đi dự tang lễ của cô tuy nhiên trước khi về cậu lại ngủ trước

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoi-ma-moc-he-nuong>

1. Chương 1

Sáng thứ hai Phương Quả nhận được một phong thư do lớp trưởng lớp cấp ba gửi tới, là thư mời tham dự tang lễ.

Người mất là Vệ Duy.

Phương Quả ngẫm nghĩ tận mười mấy phút mới nhớ ra Vệ Duy là ai.

Vệ Duy là bạn học thời cấp ba của Phương Quả, cũng là hoa khôi lớp cậu.

Theo lý mà nói, nếu là hoa khôi của lớp thì lẽ ra Phương Quả phải nhớ rõ lắm chứ, vậy mà sự thật hoàn toàn ngược lại, ký ức về Vệ Duy của cậu thực nhạt nhòa.

Trong ấn tượng thì đó là một thiếu nữ rất xinh và yên lặng, thành tích bình thường, cảm giác tồn tại mờ nhạt, giống như người giấy* vậy, điểm sáng duy nhất chính là xinh đẹp, song lại mơ hồ như bị bóng ma bao phủ.

*Paperman: tên một bộ phim hoạt hình của Disney, paperman, người giấy, là những người sống thầm lặng, mờ nhạt, ko có gì nổi bật, cuộc sống là một màu ảm đạm xám xịt giống như tông màu của bộ phim.

Phương Quả nhận thư chưa được bao lâu thì lớp trưởng gọi điện đến: “Phương Quả hả?”

Phương Quả: “Lớp trưởng thiên thu vạn tuế.”

Lớp trưởng bị chọc cười, nói: “Có thấy thư tôi gửi ông không?”

Phương Quả cúi đầu, trên tay vẫn còn cầm lá thư trắng như tuyết.

Nét chữ rồng bay phượng múa, mạnh mẽ phóng khoáng, nào có kém gì các chuyên gia thư pháp.

“Đã thấy.” Phương Quả chột chần chừ, rồi hỏi: “Thật hay giả vậy?”

Lớp trưởng im lặng, hồi lâu mới cất tiếng trầm trầm: “Ai mà lấy chuyện này ra đùa chứ?”

Cũng đúng.

Phương Quả cảm thấy buồn buồn.

Bất kể thân thiết hay không, dù sao cũng từng học chung với nhau ba năm, tính ra chỉ mới hai mươi lăm tuổi.

Đây chính là chết trẻ, một đóa hoa xinh đẹp cứ vậy mà héo tàn, từ nay về sau không còn nở nữa.

Phương Quả cảm thán: “Thế sự thật vô thường.” Dừng một chút, lại nghi hoặc hỏi: “Tôi nhớ tội mình không liên lạc với Vệ Duy năm sáu năm rồi, sao tự nhiên lại tìm chúng ta đến dự lễ tang nhỉ?”

Vệ Duy là học sinh chuyển từ vùng sâu vùng xa lên trường cấp ba trong thị trấn học, sau khi tốt nghiệp phổ thông thì hoàn toàn mất liên lạc. Hiện giờ Phương Quả tốt nghiệp đại học ra đi làm được một năm thì lại bắt ngờ liên lạc để dự đám ma.

Cậu cảm thấy rất ngạc nhiên, đó là một bản làng xa xôi mà mình chưa từng đến bao giờ.

Lớp trưởng đáp: “Tôi không biết.” Cô ngáp ngừng rồi nói thêm: “Tôi cũng được gọi bất ngờ... Hồi trước Vệ Duy không thân với tội mình chắc do xấu hổ, có lẽ bạn ấy rất thích tội mình.”

Phương Quả gật đầu: “Có lẽ vậy.”

Lớp trưởng: “Chùng nào thì ông xuất phát?”

Phương Quả: “Ba ngày nữa đi, tôi còn phải chờ xin phép.”

Lớp trưởng: “Ừm, vậy đến lúc đó gặp.”

Phương Quả: “Gặp sau nhé.”

Tang lễ được tổ chức ở nơi rất xa, nơi này Phương Quả chưa từng nghe tới.

Cả đường hết đổi từ tàu hỏa đến xe buýt rồi lại sang xe dù, đi từ sớm tinh mơ cho đến tận chiều tà mà vẫn đang ngồi trên xe.

Phương Quả bơ phờ ôm hành lý, hiện tại trên xe tổng cộng sáu người, tính cả tài xế.

Ngoài ba người hai nam một nữ, làn da ngăm đen, nom vẻ như là nông dân; có thêm một người nguyên một cây đen từ đầu xuống chân, mũ trùm kín mít, ẩn vào bóng tối không thấy rõ mặt.

Mọi người đều mới gặp nhau hồi chiều ở trên thị trấn, bởi vì chỉ có duy nhất chiếc xe dù này chạy đến nơi cần. Chiếc xe cũ kỹ toàn mùi dầu nhớt.

Phương Quả ngồi trên xe, gắng nén cơn buồn nôn, cả đường xóc nảy khiến dạ dày cậu rất khó chịu.

Cậu không say xe, nhưng hôm nay phải đổi phương tiện liên tục nên toàn thân nhức mỏi bơ phờ.

Phương Quả không chịu được nữa mới hỏi lái xe: “Bác tài, còn bao lâu thì đến nơi?”

Lái xe đáp: “Sắp rồi.”

Phương Quả không thích nghe câu trả lời này, một đáp án mơ hồ khiến cậu chẳng thể gắng gượng thêm nổi.

“Bác tài, có thể nói chính xác là khi nào không?”

Lái xe: “Ôi dời, sắp rồi là sắp rồi. Mà biết phải nói thế nào, tôi chạy tuyến này mười mấy năm rồi, tới đây không cần nhìn đường cũng biết sắp đến. Tôi nói sắp là sắp, cậu gấp làm gì?”

Lái xe hiển nhiên là người nóng tính.

Phương Quả đành phải im lặng, cậu cảm thấy nếu nói nữa chắc cậu nôn mất.

Dạ dày nhộn nhạo cực kì khó chịu.

Trong ba người ngồi đối diện, có người phụ nữ chợt ngẩng lên nhìn, dường như thấy sắc mặt Phương Quả không ổn liền nói: “Chắc khoảng một khắc nữa thôi, không xa mấy đâu.”

Bác gái này vẫn còn dùng kiểu tính thời xưa, một khắc hẳn tầm mười lăm phút đi.

Mười lăm phút đồng hồ, một phần tư giờ.

Còn chưa bằng một lượt puzzle, nhưng với Phương Quả mà nói, ngay lúc này đây, một ngày đằng đằng khác nào một năm.

Phương Quả nhắm chặt mắt, dạ dày cuộn cuộn, cổ họng bỏng rát, mùi dầu máy, mùi mồ hôi, cùng với những mùi khác quyện vào nhau xộc vào khoang mũi, đã buồn nôn lại càng buồn nôn hơn.

Ngay lúc cậu chịu không nổi định bảo dừng xe, bất chợt ngửi thấy hương mực tàu man mát. Giống như đóa hoa vừa được lấy từ tủ lạnh giữa hè, phả ra hơi lạnh dịu dịu, thêm cả mùi hương thơm ngát.

Thực sự đã làm giảm bớt cảm giác mắc ói trong bụng.

Ánh mắt Phương Quả thoáng lướt qua cánh tay bên cạnh, rất trắng, trắng bệch không chút máu, hết như người ốm.

Đang lúc ngây ngẩn, cậu chợt giật mình, Phương Quả ngẩng lên nhìn người bên cạnh.

Trong xe chỉ còn ánh sáng lơ mờ, hóa ra bên ngoài đã là đêm tối.

Không có ánh trăng, vả lại là nơi đồng không mông quạnh nên chẳng có đèn đường.

Chỉ có ánh sáng đèn xe hắt vào mờ mờ. Người nọ từ trên xuống dưới đen thui, ngoại trừ cánh tay để lộ trắng bật lên giữa màn đêm.

Người đó đưa tay ra đỡ lấy Phương Quả.

Hóa ra mùi mực dịu mát tỏa ra từ người con trai bên cạnh này, Phương Quả khẽ nói cảm ơn rồi lui lại dù có chút không nỡ.

Anh ta không đáp, chỉ rút tay về.

Xe tiếp tục chạy về trước, bên trong hoàn toàn tĩnh mịch.

Bất chợt nảy lên một cái, Phương Quả ngồi không vững lập tức bị ngã nhào xuống sàn. May thay, cánh tay nhợt nhạt kia chợt xuất hiện, vòng qua eo Phương Quả, kéo cậu vào một lồng ngực tràn ngập mùi mực thơm lành lạnh.

Xe lại đều đều lăn bánh, và Phương Quả nghe thấy tiếng làu bàu của ba người đối diện cùng với tiếng cười ha hả của bác tài. Lúc này đây, cậu lại cảm thấy những âm thanh này như có phần xa xăm, nghe thì thấy, nhưng lại chẳng rõ nội dung là gì.

Hay do tâm tư cậu giờ phút này đều đặt hết lên người bên cạnh chăng?

Đó là một người con trai, dáng dấp cao gầy.

Phương Quả miên man suy nghĩ, rồi chợt phát hiện ra cái ôm trên eo có hơi chặt, nhưng vẫn không làm cậu đau.

“Cảm ơn.”

Lần thứ hai Phương Quả thì thầm tiếng cảm ơn, sau đó đẩy mình ra khỏi lồng ngực chàng trai, vốn tưởng lực ôm như vậy đẩy ra có chút khó khăn, nào ngờ cậu chỉ đẩy nhẹ người ta đã thả lỏng tay rồi.

Điều này làm cho Phương Quả tin rằng, hành động của người con trai này thật sự xuất phát từ lòng hảo tâm, vì thế lấy làm cảm kích.

Cậu định nói tiếp thì cảm giác buồn nôn lại ập đến.

Nghĩ lại, thôi thì để đến bến xuống xe rồi nói chuyện cũng được, dù sao bản làng chẳng lớn là bao. Bác tài đã nói họ sẽ qua đêm ở đó, phỏng chừng anh ta cũng ở lại trong thôn đêm nay.

Nghĩ vậy, Phương Quả liền nhắm mắt dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi.

Vậy nên Phương Quả không hề trông thấy, đương khi cậu nhắm mắt lại, trong xe vốn đang huyền ảo bất chợt im lặng như tờ. Còn người con trai ngồi bên cạnh cậu lại khẽ nghiêng đầu, ẩn trong mũ áo là lớp sương mù dày đặc, có một đôi mắt đang nhìn Phương Quả chằm chằm không hề chớp nháy.

2. Chương 2

Đến nơi, ô tô đậu ngay trước lối vào bản.

Lái xe nói trong bản không cho xe vào, mọi người phải xuống đi bộ đến từ đường.

Bác gái hỏi tài xế: “Sao lại phải đến từ đường? Không có khách sạn hả?”

Bác tài đáp: “Đâu ra khách sạn? Cái nơi khi ho cò gáy này có chỗ ở là may lắm rồi.”

Người phụ nữ lại than thở: “Vầy không được đâu, những nơi như từ đường sao có thể vào ở được chứ.”

Lái xe: “Từ đường thờ các cụ, bà lại còn sợ các cụ đến bắt con cháu đi thế chỗ chắc?”

Bác gái phản bác: “Đây không phải các cụ nhà tôi, không phải hồn các cụ nhà tôi.”

Lái xe: “Thế thì đêm nay bà ở lại xe ngủ đi.”

Bác gái ngừng hỏi nhưng vẫn lầu bầu mấy câu, bị người đàn ông bên cạnh kéo kéo vài lần mới thôi.

Ô tô phải đậu bên ngoài chứng tỏ trong bản đang có đám ma. Đây là kiêng kị của bản, họ sợ nếu xe chạy vào sẽ mang linh hồn người chết đi mất. Từ đường là nơi thờ cúng tổ tiên, và tổ tiên sẽ phù hộ cho con cháu.

Nhưng những người trên xe đều là người ngoài chứ không phải dân bản. Thậm chí một vài bản làng hẻo lánh có truyền nhau rằng, nếu người nơi khác qua đêm ở từ đường, sẽ bị các cụ bắt thế chỗ, phù hộ dân bản thịnh vượng.

Tuy vậy, đây chỉ là lời đồn đãi ở những làng bản neo người hoặc hay có tang ma. Dù sao cái chuyện hại đến mạng người như này, chẳng ai dám cho là thật.

Phương Quả xuống xe kéo hành lý đi, bất chợt quay sang nhìn người con trai vẫn đứng bên cạnh này giờ. Hệt như cái bóng, tuy rằng không nói lời nào song lại khiến cậu thấy an tâm.

Đoàn người lặng lẽ bước đi, trong bản thực rất yên tĩnh không một tiếng người, cũng chẳng sáng đèn.

Phương Quả lấy làm ngạc nhiên, trời tối chưa được bao lâu, hẳn là không ngủ sớm vậy mới phải.

Ba người đi đằng trước cũng thấy bất thường, một người nam trong đó hỏi tài xế: “Có thật là chúng ta không thể qua đêm ngoài xe hả? Tôi có cảm giác ở đây im ắng quá mức sao ấy.”

Bác tài bực mình gắt: “Mấy người sao lằng nhằng vậy? Bộ chưa từng đến bản này bao giờ à?”

Người đó lại nói: “Tôi thì có tới, nhưng chưa từng ở qua đêm.”

Núi rừng vây quanh bản làng, hoàn toàn tách biệt với bên ngoài, nơi đây không biết đang ẩn giấu bao chuyện mờ ám mà người ngoài chẳng hề hay biết. Không chừng cúng bái quỷ thần cũng nên.

Người đàn ông này cũng đến từ một bản làng xa xôi, ấy nên anh hiểu rất rõ tư tưởng còn khá lạc hậu của dân làng.

Huống chi bản này quả thật trông rất kỳ quái.

Họ đi cả buổi mà chẳng thấy ai, dù cho mặt trời chỉ mới xuống núi. Trong bản yên tĩnh đến mức không có tiếng người, cực kì khác thường.

Lái xe phát tay mà rằng: “Tôi đến bản này mấy chục lần rồi, ban đêm chưa từng gặp việc khác lạ. Chỉ cần mọi người đừng tự ý ra khỏi từ đường là được... cũng đừng có ý đồ xấu.”

Phương Quả cũng lên tiếng hỏi: “Có phải trong bản đang có chuyện không? Trời vừa xẩm tối đã im phăng phắc, không một tiếng động gì hết.”

Bác tài trả lời: “Chắc vì đang có đám ma.”

“Đám ma...”

“Thôi thôi, ai sợ thì tự về xe mà ngủ qua đêm, giữa chừng có gì hù chạy thì đừng có trách. Lằng nhằng một chết tôi.”

Thấy ông lái xe nóng nảy, Phương Quả và mọi người đành im lặng không nói nữa.

Cậu với chàng trai ngồi bên cạnh sóng vai đi ở cuối hàng.

Phương Quả cất tiếng nho nhỏ hỏi người bên cạnh: “Tôi tên Phương Quả, anh tên gì?”

Chàng trai không đáp, chỉ im lặng bước đi.

Phương Quả cho rằng anh ta không muốn nói chuyện với mình, dù sao nhìn qua cũng thấy giống kiểu người ưa yên tĩnh. Cậu buồn bực gãi gãi mũi và thôi ý định muốn trò chuyện với anh ta.

Cứ lặng lẽ thế tận mười mấy phút, sắc trời càng lúc càng đen, đến khi tia sáng cuối cùng cũng tắt, thế nhưng bác tài nhất quyết không cho bật đèn, bảo sẽ thu hút thứ gì đó tối.

Trong đám ba người, có một người đàn ông nữa tính khí nóng nảy, vốn đã khó chịu với ông lái xe này giờ, hùng hù hỏ hỏ mở di động ra soi đường. Tay tài xế vội vàng ngăn cản nhưng không được, đành thở dài ả ả.

Bác ta nói: “Đêm nay mấy người đừng ra khỏi từ đường, đến mai mặt trời mọc, nếu không có gì xảy ra thì có thể lên đường rồi đi.”

Phương Quả có hơi sững sốt, cậu luôn cảm thấy bác tài thường hay cần nhân đường như biết biết gì đó.

Tuy vậy, sáng mai cậu cũng chưa thể rời đi, mục đích đến đây chính là để dự tang lễ Vệ Duy. Nếu theo thời gian lớp trưởng nói, thì cậu phải ở lại thêm hai ba hôm nữa, nhưng gặp cái thôn quỷ dị như này, cậu cũng chẳng biết liệu mình có thể trụ dăm ngày nữa được không.

Chẳng hiểu vì sao, khoảnh khắc ánh đèn lóe sáng, hình như Phương Quả trông thấy đầu ngõ cậu vừa đi qua, có một cái bóng xuất hiện. Sột xoạt sột xoạt, như có một đàn chuột chạy ngang qua.

Phương Quả rùng mình, cậu ngoái lại xem nhưng không thấy gì, khi ánh sáng lướt qua, đầu ngõ vẫn tối đen thui. Song cậu cảm thấy có rất nhiều người đang đứng ở đó, im lặng quan sát đoàn người đi qua.

“Đến rồi.”

Phương Quả hoàn hồn, đập ngay vào mắt là một ngôi nhà theo kiến trúc cổ, tấm bảng bên trên viết bốn chữ: Từ Đường Họ X.

Chữ sau chữ Họ nhìn không rõ, hẳn là dòng họ trong thôn, dựa theo tên của Vệ Duy thì là chữ Vệ nhỉ.

Từ Đường Họ Vệ.

Trước cửa trống không. Hầu hết từ đường kiểu này đều đặt đôi sư tử đá trước cửa, bên ngoài còn dựng một cái miếu nhỏ thờ thổ địa, nhưng ở đây tất cả đều không có, chỉ có hai cái đèn lồng màu đỏ.

Treo ngay trên cửa, đỏ rực như máu.

Điều này làm cho Phương Quả cảm thấy chỗ này chả giống nhà thờ tổ chút nào, mà như nhà xác mới đúng.

Bác tài mạnh dạn bước lên đẩy cửa: “Vào đi.”

Phương Quả tiến lên trước. Ngay khi bước một chân qua bậc cửa, cậu chợt nhớ ra người ta hay bảo, từ đường là nơi vô cùng quan trọng của một dòng họ. Thời xưa, dù chỉ vô tình động chạm cũng đủ kinh động trên dưới, cả họ lo lắng con cháu bất hiếu khiến liệt tổ liệt tông không vui.

Hơn nữa nghiêm cấm người ngoài đi vào, vì sợ bọn họ phá hoại từ đường.

Vậy có sao bác lái xe lại có thể tự tiện phát ngôn từ đường là nơi để khách qua đường ngủ nhờ? Dân bản có thể đồng ý sao?

Ở các bản hoặc thôn làng ngày xưa, nơi có thể tùy ý cho khách nghỉ chân hình như là... nghĩa trang.

“Cậu trai kia, cậu đứng ở cửa làm gì, còn không mau vào đi?” Bác gái gọi nhắc Phương Quả.

Phương Quả định thần lại, bỏ qua bất an trong lòng, nghiêng đầu bảo với chàng trai bên cạnh: “Chúng ta vào thôi.” Đoạn cất bước vào.

Lúc đi ngang qua bác gái, bà bất thành linh hỏi: “Vừa nãy cậu nói chuyện với ai à?”

Phương Quả ngơ ngác: “Sao ạ?”

Về mặt bác gái có phần khó xử: “Bác không có ý gì... chỉ là dọc đường đi bác thấy cháu nói chuyện với không khí mấy lần... bác còn thắc mắc chẳng hiểu cháu nói với ai, nhưng mà giới trẻ như cháu bây giờ hay thích độc thoại, tự nói tự nghe nhỉ.”

Bác gái không nghĩ đến vấn đề khác, chỉ cho rằng Phương Quả hơi bị hâm hâm.

Phương Quả nghe xong lập tức quay ngoắt ra sau.

Phát hiện ngoài cửa có một bóng đen, nhìn không rõ mặt, như một đám sương mù mịt mù hình người.

Anh ta không vào trong.

Anh ta chỉ đứng ngoài cửa, dõi theo cậu. Anh ta đã đi cùng mọi người, an vị ngay bên cạnh cậu.

Quỷ, đã theo chân họ suốt đoạn đường dài.

Sắc mặt Phương Quả trở nên trắng bệch.

3. Chương 3

Phương Quả lấy lại bình tĩnh, ban đầu hăng còn rất sợ nhưng qua một đêm cậu vẫn an toàn.

Sáng hôm sau cậu rời từ đường đến viếng Vệ Duy. Mãi khi lễ tang kết thúc cũng không gặp lại con quỷ đó nữa.

Lúc này cậu mới cảm thấy yên tâm, chắc mẩm con quỷ chỉ... đi nhờ xe.

Phương Quả ở lại trong bản hai ngày, đến ngày thứ ba mới dự tang lễ.

Buổi sáng nơi đây quả rất bình thường, tiếng người ồn ã, dân bản chất phác. Nhưng khi trời vừa chập tối, cả bản lập tức trở nên tĩnh mịch như thể không một bóng người.

Phương Quả hỏi thăm mấy cụ cao tuổi trong bản, các cụ nói rằng vì có người chết nên cấm ồn ào ban tối, tránh để hồn phách lưu luyến khung cảnh trần gian náo nhiệt mà không chịu nhập luân hồi.

Tuy nghe có vẻ mê tín, nhưng những bản làng hẻo lánh thường hay có các tập tục lạ lùng, quỷ thần vô cùng cổ quái.

Đã hiểu nguyên nhân, ấy nên Phương Quả không hỏi thêm nữa, quay lại từ đường ở đây ba đêm. Hôm đầu tiên còn có bác lái xe và ba người nọ, hai hôm sau chỉ có mỗi mình cậu.

Sáng ngày thứ hai, Phương Quả đến thăm nhà Vệ Duy thì được báo rằng ngày thứ ba mới làm lễ.

Quay về từ đường, cậu gọi điện cho lớp trưởng nhưng không thể được.

Tổng đài thông báo thuê bao vừa gọi hiện đang tạm khóa.

Phương Quả cau mày, cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ. Cậu vừa mới gọi cách đây hai hôm, không thể nào đã bị hết tiền khóa hai chiều được. Hay là nó mất điện thoại nên tạm thời khóa số?

Cậu lắc đầu, không nghĩ ra thôi đừng nghĩ nữa.

Dù sao cũng chỉ ở thêm một ngày, viếng xong là cậu có thể lập tức rời khỏi đây.

Ngày thứ ba, Phương Quả đến dự lễ tang Vệ Duy.

Tang lễ vắng vẻ lác đác vài người, dường như không có thanh niên. Cha mẹ Vệ Duy đang đốt tiền vàng, theo sau là mấy người đàn ông to khỏe đứng bên chờ khiêng quan tài.

Thấp xon nén nhang, Phương Quả ngẩng đầu nhìn lên tấm ảnh trắng đen của Vệ Duy.

Vệ Duy trong ảnh trẻ trung xinh đẹp, nhan sắc chẳng hề thua kém các sao hiện nay. Vẻ mặt rạng rỡ vương chút ưu sầu, hết như cô nàng Đinh Hương* đứng nơi hẻm mưa ấy.

**Cô nàng Đinh Hương là một nhân vật trong bộ phim cùng tên.*

Dường như năm nay cô mới sang tuổi hai lăm.

Thật đáng tiếc.

Tạo vật xinh đẹp mỗi khi biến mất thường mang đến cho con người ta cảm giác nuối tiếc.

Phương Quả cũng thấy xót xa tiếc nuối.

Cậu lùi qua một bên, không hề cảm thấy kỳ lạ vì đám tang quanh quẩn của Vệ Duy.

Dù sao Vệ Duy mất khi còn trẻ, thông thường người ta sẽ không đưa tang rầm rộ.

Phương Quả từng ở quê với bà nội tới năm mười tuổi, vì thế cậu biết khá nhiều về tập tục tang ma.

Người chết trẻ không được phát tang lớn vì sợ ảnh hưởng đến phúc phận kiếp sau.

Đám ma hôm nay của Vệ Duy xem như đã tổ chức to, nếu là người khác thì sẽ lập tức hạ táng và lập một bài vị để hằng năm cúng một lần đã tốt lắm rồi, vậy mà cha mẹ Vệ Duy còn dựng linh đường cho cô để mọi người phúng viếng.

Có thể nói là tổ chức lớn rồi.

Trông là sẽ thấy cha mẹ Vệ Duy rất yêu quý và thương tiếc cô.

Người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, thật là bi kịch.

Phương Quả nói vài câu với cha mẹ Vệ Duy, khuyên họ nén bi thương, nói xong rồi cũng chỉ biết vâng vâng dạ dạ, chẳng biết nói gì cho phải.

Xét riêng bản thân, cậu vốn không thân thiết với Vệ Duy, đối với việc đột ngột qua đời của cô cậu cũng lấy làm ngạc nhiên và đáng tiếc, chứ còn đau lòng thì chẳng bao nhiêu, dù sao cũng chỉ là người xa lạ.

Nhưng điều cậu không ngờ nổi chính là cha mẹ Vệ Duy rất nhiệt tình với cậu. Tuy trên gương mặt không giấu nổi sự buồn đau, song lại dịu đi mỗi khi trông thấy cậu. Họ quan sát cậu ra chiều hài lòng.

Điều này không khỏi làm Phương Quả thấy khó chịu.

May thay cha mẹ Vệ Duy chỉ để mắt trong chốc lát, bởi không lâu sau quan tài sẽ được đưa đi mai táng. Máy người đàn ông khỏe mạnh bắt đầu khiêng áo quan lên núi, có vài cụ già trong bản cũng đi theo với cha mẹ Vệ Duy.

Phương Quả còn đang do dự bỗng bị gọi tên. Ngay khi cậu vừa ngẩng đầu thì tất cả người khiêng quan tài và các cụ già đồng loạt ngoái lại xem cậu.

Gương mặt họ hoàn toàn vô cảm giống như tượng đá, hết thấy đăm đăm nhìn cậu.

Phương Quả hoảng hồn, không dám nhúc nhích.

Mãi một lúc sau, cha mẹ Vệ Duy có bảo đôi câu, họ mới xoay người tiếp tục lên núi.

Cơ thể cứng đờ của Phương Quả lúc này mới thả lỏng, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Chẳng biết vì sao cậu cảm thấy vô cùng lo lắng.

Cậu tự động viên mình, hôm nay là ngày cuối cùng rồi, chỉ cần lên núi về là cậu sẽ đi ngay lập tức, vĩnh viễn không quay trở lại nơi này.

Vào lúc hạ quan, bầu trời đột nhiên trở nên âm u, mây đen tụ về một chỗ, có một đàn chim bất ngờ từ rừng bay ra, không gian tối sầm che mờ vạn vật.

Phương Quả nhìn sắc trời, lén lấy di động ra xem, phát hiện chỉ còn một vạch pin, mất hết tín hiệu, thời gian là 14:14.

Những con số trùng hợp luôn khiến người ta nảy sinh bất an, hơn nữa, hai giờ trưa chính là thời điểm ánh nắng chói chang nhất. Người chết trẻ oán khí rất nặng không nên đại táng, huyết mộ và thời gian hạ táng đều phải mời thầy phong thủy xem, thậm chí, ngay cả việc chọn quan tài cũng có quy định về giờ sinh và

tuổi của người chết.

Chính Ngọ hai giờ chính là thời điểm hạ táng tốt nhất, có thể hóa giải oán khí của người chết yếu, không đến mức bị thi biến*.

**Thi biến: là những câu chuyện có từ lâu đời của Trung Quốc được ghi chép lại, đó là xác chết bị tác động bên ngoài làm sống lại, thành một xác chết biết di chuyển còn gọi cương thi.*

“Hạ huyết.”

Thầy phong thủy đứng đằng trước hô lớn một câu, mấy tay cao lớn lập tức hạ quan tài xuống, dựng thẳng bỏ vào huyết.

Nghe nói huyết hạ táng của Vệ Duy là nơi phong thủy bảo địa, có rất nhiều thế đất đẹp như huyết chuẩn chuẩn lướt nước, huyết vẽ rồng thêm mắt đều phải chôn dựng đứng. Như vậy mới giúp gia tộc thịnh vượng, thăng quan tiến chức, thiên thu vạn đại.

Kiểu an táng này được gọi là pháp táng.

Sau khi quan tài hạ xuống và phủ đất lên, thầy phong thủy loay hoay trước huyết một hồi, giống như đang làm trận pháp gì đó, đoạn tạt máu chó, rồi rải vôi trắng, sau cùng cúng bái hành lễ.

Xong xuôi mới rời đi.

Phương Quả xem không hiểu trận pháp này là gì nhưng bản năng cảm thấy rất không thoải mái. Tuy rằng không hiểu chuyện âm dương, song cậu lơ mơ nhận ra việc tạt máu chó với rải vôi bên ngoài huyết mộ chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Hình như là để... trấn tà.

Phương Quả đi sau, quan sát mấy cụ râu tóc bạc trắng đang nói chuyện với thầy phong thủy phía trước, thỉnh thoảng họ sẽ ngoái lại nhìn cậu... không, là trông về huyết mộ đằng sau lưng cậu mới đúng.

Cậu nhìn về phía cha mẹ Vệ Duy, phát hiện vẻ mặt cả hai hiện giờ rất bình thản, không thấy đau thương tẹo nào.

Phương Quả có phần ngạc nhiên, rõ ràng lúc trước hai bác đau buồn tột độ, khiến bản thân cậu cũng thấy nhói lòng cơ mà, sao vừa mới chôn cất xong đã chẳng còn một mảy may đau xót?

Quá kỳ lạ.

Phương Quả khẽ lắc đầu, không có ý định tìm hiểu thêm.

Cậu từ chối khéo lời mời nhiệt tình của cha mẹ Vệ Duy, không về nhà họ nghỉ ngơi mà quay về từ đường. Chỉ nốt đêm nay, ngày mai xe đến là cậu lập tức rời khỏi nơi này. Tiện thể sẽ hỏi lớp trưởng có sao đã hẹn cùng đi, vậy mà cuối cùng chỉ có mình cậu.

Thật là quá đáng.

Tối đó, Phương Quả nặng nề rơi vào giấc ngủ, đoạn lại mơ màng nghe thấy âm thanh rộn ràng từ xa văng lại.

Tiếng kèn ò e, chiêng trống tùng xoèng, đang thổi khúc ca hoan hỉ.

Hỷ khúc báỉ đường, bài hát mỗi khi đón dâu thời xưa, vui vẻ náo nhiệt.

Nhạc thổi vừa đến bên cửa bèn ngừng, Phương Quả cảm thấy cửa phòng mình bị đẩy ra, tiếp theo cậu bị nâng dậy mà không thể nào phản kháng. Có người bơi bơi vẽ vẽ lên mặt cậu, còn thay cho cậu một bộ quần áo khác.

Phương Quả muốn mở mắt ra nhưng hai con mắt như bị dán keo, có dùng hết sức bình sinh cũng chẳng mở nổi. Sau đó cậu bị diu vào một nơi kín bưng nhỏ hẹp, rực đỏ màu của hỷ sự.

Tân nương lên kiệu~~~~

Khởi kiệu~~~~

Phương Quả cảm thấy cơ thể mình lắc lư lắc lư, trống chiêng kèn thổi báo hỷ ồn ã vang lên. Cậu vẫn không mở nổi mắt, đầu óc mơ mơ màng màng, như thể một người nửa mê nửa tỉnh đứng bên bàn quan xem kịch.

Tuyệt nhiên không biết những thứ đang nhìn là thật hay giả.

Qua hồi lâu, tiếng nhạc ngừng lại, cơ thể cũng thôi lắc lư, Phương Quả lại được diu đi, quanh co vòng vèo, sau thì dừng lại, đoạn nghe tiếng hô từ người đang đỡ mình...

“Nhất báỉ thiên địa.”

...

“Đưa vào động phòng.”

...

Tới khi chạm lưng xuống giường, Phương Quả chìm vào giấc ngủ không chút chần chừ, hồn nhiên chẳng hề biết rằng lúc này cậu là cô dâu mới gả, sắp phải động phòng.

Đợi chú rể tới lập tức động phòng.

4. Chương 4

Phương Quả nửa tỉnh nửa mê, tuy mơ mơ màng màng nhưng vẫn cảm nhận được xung quanh. Toàn bộ sức lực tan biến, cậu như đang đi trên mây, mỗi bước đều bồng bênh. Cậu nghĩ mình đang nằm mơ.

Nơi nơi đổ rực màu hỷ khánh, ánh nến lờ lờ chiếu sáng.

Bên ngoài có tiếng sột xoạt sột xoạt, rồi tiếng ong ong dội lại, giống như có con chuột đang ẩn mình trong bóng tối, thật khiến người ta đau đầu.

Bất chợt có tiếng bước chân khe khẽ vọng đến, rồi những âm thanh kia vụt biến mất, trả lại sự tĩnh mịch cho màn đêm.

Hai hàng lông mày đang chau lại của Phương Quả giãn ra, trong đầu mơ hồ chỉ có một suy nghĩ, rốt cuộc cũng có thể ngủ yên.

Đáng tiếc, chỉ là uống công động não vô ích.

Cửa phòng cưới bị đẩy ra, xuất hiện một bàn chân mang giày vải đen đế trắng. Cánh cửa khép lại, người đó tiến tới cạnh giường, nhìn xuống Phương Quả – cô dâu của hắn trong ánh nến lờ lờ.

Hắn đứng ngược sáng nên gương mặt chìm trong bóng tối, tuy rằng không thể trông rõ, chỉ thấy đường nét sơ sơ nhưng vẫn rất đẹp. Dáng người thon dài, áo ngắn màu đen khoác ngoài trường bào đỏ sẫm, sợi vải mềm mại trơn bóng. Cổ áo, tay áo, vạt áo ngắn đều thêu hoa văn chìm, khá là tinh xảo đẹp đẽ.

Trang phục hắn đang mặc kia, đồng bộ với áo cô dâu trên người Phương Quả.

Một đôi long phượng bái đường thành thân.

Dáng dấp Phương Quả thanh tú, mặc áo phượng đội mũ phượng, thêm chút trang điểm cũng thành cô dâu xinh đẹp.

Người đó bất động hồi lâu mãi cho đến khi tiếng mõ điểm canh từ ngoài vọng vào báo hiệu canh hai.

Hắn mới xoay người đi về phía bàn.

Trên bàn đặt sẵn bình rượu và chung rượu, hắn rót hai chung, đoạn bước lại giường.

Hắn nâng Phương Quả dậy, giúp cậu cầm lấy chung rượu, rồi hắn vòng tay qua làm động tác uống rượu giao bôi, gương mặt u ám yếu dị dưới ánh nến cứ vậy nhìn chăm chăm vào con người sau đôi mắt khép hờ của Phương Quả.

Hắn ghé sát vào tai cậu nỉ non: “Phương Quả, Quả Quả à! Em còn nhớ anh không? Nhớ anh không?”

Phương Quả thở từng tiếng khò khè, khó chịu ngoẹo đầu sang bên.

Cậu muốn ngủ.

Thấy bộ dạng cậu như vậy chàng trai khẽ phì cười, nụ cười đong đầy yêu chiều.

“Mà thôi, em vốn không biết anh đâu...” Bỗng nhiên, tiếng cười yêu chiều kia lại trở nên u ám cố chấp: “Có điều bây giờ chúng ta đã cưới nhau rồi, em phải nhớ anh thật kỹ, nhớ anh thật kỹ biết không? Quả Quả, anh là Vệ Nhiên, Vệ Nhiên, anh của Vệ Duy.”

Âm thanh như có ma lực, thôi miên Phương Quả phải nhớ kỹ cái tên đó, muốn cậu khắc sâu nó trong tim, không được quên, chết cũng không được quên.

“Anh là Vệ Nhiên, là chồng của em.”

“Chồng?”

“Đúng rồi, còn em là vợ của anh, Quả Quả.”

Phương Quả nhìn Vệ Nhiên rồi nhoẻn cười.

Nói chung cậu không hiểu hắn đang nói gì cả.

Gương mặt khô ngô của Vệ Nhiên hiện lên vẻ bất đắc dĩ: “Được rồi, nghe không hiểu thì thôi. Em chỉ cần nhớ rõ, Phương Quả đã thành thân với Vệ Nhiên, từ nay về sau là vợ chồng.”

Vệ Nhiên uống cạn hai ly giao bôi rồi kéo Phương Quả lại mớm cho cậu.

Phương Quả bất ngờ chẳng kịp phòng bị nên nuốt xuống. Đầu óc vốn mơ hồ nay lại càng thêm mơ hồ.

Trời đất quay cuồng, cậu ngã lên chăn gấm đỏ tươi.

Lọt vào trong đôi mắt nửa mở chỉ mỗi sắc đỏ rực rỡ. Ánh nến nhẹ lay rọi vào chăn gấm quấn quanh đôi má, trên chăn có thêu uyên ương hỷ thủy, lúc này trông cậu vừa đẹp vừa hư ảo.

Ngón tay thon dài trắng muốt lướt tới, cởi khuy cài trên cổ Phương Quả. Ngón tay linh hoạt như thế nhưng khi gỡ từng cúc áo lại từ tốn tao nhã đến vậy. Đến khi áo ngoài được cởi bỏ, để lộ lớp áo lót lụa trắng hơi lệch bên trong.

Bàn tay kia lần vào thăm dò, tay còn lại lật ngửa Phương Quả ra. Phương Quả cứ thế nằm trên giường, áo lót xóc xếch, lộ ra bên ngực trắng như phấn.

Tay Vệ Nhiên di chuyển trên khắp người Phương Quả, bàn tay lạnh lạnh như loài bò sát. Toàn thân Phương Quả khô nóng, vô thức đuối theo hơi lạnh khiến mình thoải mái kia.

Thân thể trắng ngần trên tấm chăn đỏ thắm tựa như hoa yêu đang nở rộ, khiến người bị mê hoặc không cưỡng lại được.

Trên mặt Vệ Nhiên không có biểu cảm gì, nhưng đôi mắt thâm trầm đến đáng sợ. Chấp niệm và ý chiếm hữu bao trùm không gian còn kinh khủng hơn cả không khí dưới vực thăm thẳm tối. Hắn muốn chiếm giữ người này bởi chấp niệm của hắn sâu tựa đại dương.

Từ thật lâu trước kia, lúc còn nằm trên giường bệnh, hắn đã nghe được câu chuyện kể về cậu trai Phương Quả tràn đầy hứng khởi từ người em gái.

Chấp niệm trong hắn từ đó sinh ra, hắn khao khát chiếm hữu cậu trai như ánh mặt trời kia. Chấp niệm sâu thẳm, sâu đến nỗi chết rồi vẫn muốn ép cậu kết âm thân. Từ đó về sau, nhân duyên ký kết, quẩn quýt muôn đời.

Vệ Nhiên quay đầu lại liếc nhìn bình rượu kia.

Bên trong có bỏ thuốc kích thích, tuy là để cho hai người cùng hưng phấn nhưng việc này làm Vệ Nhiên không hài lòng.

Thuốc cũng có ba phần độc, việc này hắn hiểu rõ hơn ai hết.

Chẳng may nảy ra chuyện ngoài ý muốn thì phải làm sao?

Vệ Nhiên tuyệt đối sẽ không cho phép Phương Quả xảy ra bất trắc, nên chỉ đêm nay thôi, hấn tạm bỏ qua cho bọn họ.

Bởi vì, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của hấn.

Vệ Nhiên cúi xuống ngậm lấy đôi môi điểm son đỏ mọng của Phương Quả, vừa chạm đầu môi đã như tìm được món ngon mỹ vị tuyệt trần, ấy nên vội vàng mút mát hung bạo độc tài.

“Ừm...”

Tiếng kháng cự tràn ra khỏi miệng Phương Quả, cậu muốn giãy ra nhưng cơ thể đã bị giữ chặt. Bàn tay to lớn của Vệ Nhiên giữ cầm, nên cậu chỉ có thể di chuyển về trước, thật sự rất khó khăn nên trốn chẳng thoát khỏi sự cắn mút của hấn.

Nước bọt lẫn tiếng rên rỉ vô thức tràn ra khỏi miệng, Phương Quả nhăn mày, ầm ỨC nghẹn ngào giống con thú nhỏ tội nghiệp.

Vệ Nhiên cúi xuống cởi sạch quần áo trên người Phương Quả, đoạn hấn lấy đầu bôi trơn chẳng hiểu từ đâu, men theo rãnh mộng đưa sâu bên trong, trượt tới trượt lui đến khi mềm hấn mới xóc eo Phương Quả lên.

Vệ Nhiên khoát hai chân Phương Quả lên hông mình rồi ôm cậu, đôi bên đối mặt, hấn lại cắn mút môi cậu thêm lần nữa. Cùng lúc đó, dương vật Vệ nhiên bắt đầu xâm nhập vào trong Phương Quả, hai người chính thức trở thành vợ chồng, vợ chồng thực sự.

Tiền diễn chuẩn bị rất kỹ nên tuyệt đối không gây tổn thương. Nhưng cơ thể vốn của nam giới, không thể được như nữ giới, thành thử mới vào khó tránh khỏi đau đớn khó chịu. Những tiếng nức nở của Phương Quả đều bị Vệ Nhiên nuốt vào hết giữa môi lưỡi quấn quýt.

Vệ Nhiên được thỏa mãn nhưng chơi đêch đẹp, lại còn được voi đòi tiên, không để ý đến Phương Quả đang nức nở cầu xin mà vẫn ra sức cày cuốc khai khẩn. Cuộc cày đến khi Phương Quả vừa ôm hấn vừa nài nỉ, dần dần khàn khàn cả giọng.

Trong cơn khó chịu cậu nay tìm thấy khoái cảm, từ đó bắt đầu hưởng thụ.

Nền long phượng đỏ cháy hết một phần ba, sáp nến đọng đầy quanh chân. Ngoài kia trống đã vang tiếng báo hiệu canh ba, hừng đông lấp ló chân trời. Trong phòng, tiếng nức nở dứt quãng, tiếng nài xin thảm thương vẫn chưa dừng lại.

Ánh nến rọi lên vách tường, là bóng hai người quấn quýt chân tay, triền miên bất tận. Một người quỳ

chống tay xuống giường, người kia giữ eo liên tục nắc.

Người con trai đang quỳ khốe mắt đỏ hoe, nước mắt giàn dụa, môi hồng tựa như thoa son hé mở, nước bọt trào khỏi khốe môi, đầu lưỡi khẽ vươn ra ngoài mỗi khi người sau thúc mạnh.

Đôi mắt mờ sương, không ngừng rên rỉ van nài.

“Ha... ha...”

Hơi thở hỗn hển, rõ ràng bao lần xin tha không được, vậy mà chẳng kiềm được lời van vỉ. Hòa trong giọng nói là tiếng nức nở, chắc hẳn đang bị giày vò thê thảm.

Vệ Nhiên cúi người, dán mình lên lưng Phương Quả, nhẹ nhàng mút gáy cậu. Tuy vậy, thân dưới vẫn đương tàn nhẫn đẩy đưa. Đường như một tẹo thương yêu cũng chẳng thấy đâu, vô tình tàn khốc.

“Quả Quả ngoan, Quả Quả giỏi, Quả Quả chịu khó thêm xíu là được rồi.”

Phương Quả bật tiếng nức nở ghen ngào.

Đỗ dành của người đằng sau đầu phải lần đầu, song nói đều không giữ lời.

Cậu ầm ức lắm, cậu vốn một muốn chết, vậy mà ba lần bốn lượt đều không thể ngủ. Trời thì sắp sáng đến nơi mà vẫn chẳng chịu cho cậu đi ngủ.

Phương Quả uất ức quá độ bèn khóc.

Nhưng tiếng khóc này chỉ là thút tha thút thít, chẳng giống lên án mà như làm nũng, híc một tiếng, ưm một tiếng, nghe đến là núng, như con yêu tinh quấn chặt người ta, vừa muốn đuổi đi vừa muốn giữ lại.

Đã tới nước này thì sao Vệ Nhiên có thể kiềm chế?

Chấp niệm của hắn dành cho Phương Quả đậm sâu là thế, hiện giờ danh phận đã định, vợ chồng chăn gối âu cũng là chuyện chính đáng, hiển nhiên phải làm cho thỏa.

5. Chương 5

Lúc Phương Quả tỉnh lại đã tầm một giờ trưa.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên da đã lâu nên thấy nóng hổi.

Phương Quả bật dậy, nhưng cái eo đau nhức khiến cậu lại nằm xuống, phải mất hồi lâu mới tạm thích nghi được cơn đau như muốn gãy đôi thắt lưng này. Cậu đứng dậy, tay chân tê rần cứng ngắc, toàn thân ê ẩm, nhất là từ chỗ xương cụt chạy dài vào trong chỗ kín, vừa nóng vừa rát.

Mở cửa bước ra ngoài, mặt Phương Quả ngay lập tức trắng bệch.

Chỉ thấy trước mắt sừng sững một tấm bia đá, là một nấm mồ.

Đối diện cửa phòng là một ngôi mộ! Mộ chôn người chết!

Thực ra, đối với chuyện xảy ra hôm qua Phương Quả vẫn còn nhớ mang máng, những hình ảnh triền miên, những áp chế cưỡng đoạt, những lần cực khoái, lại còn xấu hổ khóc lóc xin tha, và cả những tiếng rên rỉ không kiềm chế được.

Hướng chi, khi cơ thể hoàn toàn tỉnh táo, dư vị đọng lại trên cơ thể nói cho cậu biết những thứ tưởng là mộng kia thật sự đã xảy ra.

Âm hôn, lúc chết người nam chưa lập gia đình thì tìm xác nữ hợp táng.

Hai kẻ đã chết thành thân cũng phải mời bà mai, tam thư lục lễ*, kiệu tám người khiêng. Nhưng cậu là người sống, bị người ta lừa thành thân với một ma nam, và rồi động phòng trong mơ hồ.

**Tam thư lục lễ:*

Tam thư: là 3 lá thư do chàng trai gửi sang họ nhà gái để đưa tin, xin báo và chuẩn bị dàn xếp các nghi thức.

– Thư đầu ngõ ý muốn cầu hôn và xin được bước sang nhà gái để bàn tính mọi chuyện khi hai bên đã thuận.

– Thư thứ hai là sau lễ Dạm ngõ (Nạp thái), họ nhà trai chọn ngày lành, tháng tốt nhờ người mai dong sang họ nhà gái hỏi ngày sinh tháng đẻ và tên tuổi của người con gái mà họ muốn cưới.

– Thư thứ ba là sau Lễ Hối (Nạp tể), họ nhà trai xin họ nhà gái ngày, giờ rước dâu. (kèm ngày giờ dự kiến bên nhà trai đã xem sẵn)

Xưa trong việc giá thú có sáu lễ, theo “Chu Công Lục Lễ” lễ nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp tể, thỉnh kỳ và thân nghinh.

1- Lễ nạp thái: là một lễ đến nhà gái để ngỏ ý về việc đã chọn một người con gái gia đình ấy.

2- Vấn danh: theo đúng nghĩa chữ vấn danh, lễ này cốt để nhà trai hỏi rõ tên, tuổi người con gái và mẹ đẻ người ấy, để biết rõ hơn về thân thế cũng như sự giáo dục của người này.

3- Nạp cát: lễ này có nghĩa là nhà trai đã bói được quẻ tốt về hôn nhân giữa đôi trai gái.

4- Thỉnh kỳ: lễ này có mục đích xin nhà gái ấn định ngày làm lễ cưới dựa theo ngày tháng tốt xấu.

5- Nạp tế: đưa sính lễ tới nhà gái.

6- Thân nghinh: là lễ đón dâu về nhà trai.

Chuyện này khiến cho Phương Quả khó lòng chấp nhận, thậm chí còn tức giận hơn là sợ hãi.

Cậu bước qua nhìn nắm mồ, bên trên có tên và ảnh người con trai đó.

Vệ Nhiên.

Phương Quả chưa bao giờ gặp anh trai Vệ Duy, nhưng hiện tại người này đã là chồng quý của cậu.

Phương Quả càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng giận.

Ngay trước bia mộ có để một ít tiền giấy nhang đèn, dưới cơn giận dữ, Phương Quả đá bay hết cả, thậm chí cậu còn muốn đào mả lấy xương vớt ra đồng không mông quạnh phơi nắng cho tan thành mây khói.

Đáng tiếc, cậu chỉ là một sinh viên yếu đuối, dù đã đi làm một năm cũng chỉ là nhân viên văn phòng, nói theo kiểu các cụ ngày xưa thì chính là thư sinh tay trái gà không chặt. Còn nữa, với cơ thể cậu lúc này, động tác hơi mạnh một tẹo như đá mả tiền vàng nhang đèn thôi cũng đủ khiến cậu đau trọn cả mắt.

Phương Quả hét cách đành quay lại phòng, nhưng đập vào mắt chính là chữ hỷ đỏ chói to đùng bên trong, thật mỉa mai thay.

Âm hôn là bái đường cùng người chết, thuộc việc hiếu hỉ*, cho nên phòng ốc trang trí nửa đỏ nửa trắng, nhìn vào quý dị hết mức. Hơn nữa, nguyên căn nhà chỉ có một mình cậu, không một tiếng vang, im lặng đến mức khiến người khủng hoảng.

** Việc hiếu hỉ: là việc ma chay cưới hỏi.*

Phương Quả vào phòng, cố gắng lò đi cái giường lộn xộn để tìm hành lý của mình, kiểm tra thấy không mất gì liền kéo va li ngang qua cái bàn có để mấy khay trái cây khô và một bài vị.

Bài vị dùng chữ vẽ bùa nhũ vàng viết tên Vệ Nhiên, đây là bài vị của hắn.

Đêm qua cậu đã thành hôn cùng nó.

Phương Quả hoàn hồn, không nhìn tấm bài vị nữa, vội vội vàng vàng kéo hành lý chạy đi.

Không đi chất vấn dân bản không phải vì cậu hèn nhát. Mà bởi cậu lý trí hơn cả sự phẫn nộ. Nơi này xa xôi hẻo lánh, hẳn là có luật lệ riêng. Riêng việc lừa một cậu trai cưới ma, hại đến mạng người thế này cũng đủ cho thấy bản này chẳng có mấy người lương thiện.

Ít nhất là khi có người cả gan khiêu chiến luật lệ hoặc làm tổn hại lợi ích của bản, chắc chắn sẽ bị tấn công hội đồng.

Dù với nhiều chuyện Phương Quả được chẳng hay chớ, góc độ nào đó cũng rất thơ ngây, nhưng không có nghĩa là cậu chưa từng nhìn thấy những điều xấu xa đen tối. Những thứ đen tối tà ác trên thế giới này thường hay xuất phát từ nơi xa xôi lạc hậu thiếu hiểu biết.

Người bà đã mất của Phương Quả là một bà đồng, ngày trước có giúp người ta xem nhân duyên đo vận mệnh. Có lần, nhà đại địa chủ ở bản bên cạnh mời bà sang, nói là trong nhà trúng tà, vô duyên vô cớ xuất hiện tai họa.

Bà qua đó xem, rồi xem cả mộ tổ tiên của nhà người ta. Tới khi trở lại chỉ nói một câu bó tay, bảo nhà địa chủ nên đi tìm thầy phong thủy.

Dẫn đi dẫn lại phải mời thầy phong thủy, rõ ràng phong thủy xảy ra vấn đề. Trong nhà thường xuyên vô duyên vô cớ xảy ra tai nạn, này do phong thủy nhà cửa hoặc phong thủy mộ phần tổ tiên.

Về nhà bà cứ lầm nhảm hai từ “nghiệp chương”, và nhất thời nổi hứng kể cho cậu nghe nguyên nhân.

Bà kể, mồ mả tổ tiên nhà đại địa chủ kia là huyết chuẩn chuẩn lướt nước hiểm gặp, chôn cất các cụ hai đầu trên dưới đều có nguồn nước chạy quanh, lẽ ra con cháu phải được thịnh vượng phát tài, thuận buồm xuôi gió. Thế nhưng mộ phần lại bị rải vôi trắng.

Vôi trắng hút nước chống phân hủy, trên thực tế, rất nhiều ngôi mộ xung quanh sẽ rắc vôi trắng. Có điều làm vậy không hợp với kiểu huyết chuẩn chuẩn lướt nước này, bởi vì nó hút sạch nước thì lấy nước đâu mà lướt?

Huyết kia lập tức trở thành huyết chết, tai họa sẽ ập lên đầu con cháu.

Vốn chỉ làm ăn thất bát dẫn tới táng gia bại sản, vận khí xui xẻo, chứ không đến mức hại đến mạng người.

Nhưng chết ở chỗ, bia mộ còn bị hắt máu chó mực.

Tục ngữ có câu ‘trước mộ máu chó mực, sau mộ đình ba phân’, đây là phong thủy dành cho người xấu, hại đến tính mạng, cũng là thủ đoạn của thầy phong thủy.

Vậy nên bà nội mới bảo nhà đại địa chủ đó đi tìm thầy phong thủy.

Bây giờ nghĩ lại, chẳng phải hôm qua hạ táng Vệ Duy, họ vừa rải vôi vừa hắt máu chó sao?

Tuy rằng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, song Phương Quả vẫn luôn cảm thấy rất kỳ lạ.

Cậu không biết là thầy phong thủy cố ý hại bản họ Vệ này hay là mảnh khốe gì khác.

Suy cho cùng thì huyết chôn ngày hôm qua là một cái huyết phong thủy tốt, dù cho không phải chuẩn chuẩn lướt nước nhưng tạt máu chó mực với rải vôi trắng thì chẳng hay ho gì sất. Máu chó mực vốn để trấn tà, vôi trắng rải quanh để chống hôi thối phòng giòi bọ, nhưng rải trên mộ lại là có ý dưỡng thi.

Vừa trấn áp vừa dưỡng thi, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy kỳ cục.

Phương Quả không muốn ở lại bản này thêm chút nào nữa, chỉ muốn đi khỏi đây thật nhanh, vĩnh viễn không quay lại.

Bước ra khỏi ngôi nhà liền nhận ra nó nằm chơ vơ ngay giữa sườn núi, xung quanh đều là cây cối um tùm, vắng vẻ, tịch mịch, không chút hơi người.

Phương Quả lầm lũi bước đi, chợt như cảm ứng gì đó nên quay lại nhìn, cậu thấy toàn bộ căn nhà được dựng bằng giấy, cậu ở trong đấy suốt một đêm vậy mà không cảm giác chi, mãi khi ra ngoài mới thấy quái dị.

Kinh hãi tột độ nên Phương Quả cầm đầu cầm cổ chạy, đến dưới chân núi mới dám ngoái đầu lại xem, thấy ngôi nhà kia lửa đỏ rợp trời, là tự nó bốc cháy. Cậu thở hổn hển. Từ chỗ cậu đứng trông lên, tầm nhìn trống trải, thậm chí có thể thấy một người trai đang đứng ngay trước cửa ngôi nhà.

Đàn ông sao?

Phương Quả hoảng hồn giật lùi về sau hai bước, chẳng dám nấn ná thêm nữa mà cuống cuống rời đi.

Cậu không hướng về bản nữa mà men đường mòn dẫn thẳng ra ngoài, vừa đến nơi liền gặp bác lái xe nọ, thế là lập tức lên xe.

Bác lái xe đưa cậu đến trạm xe buýt, thu tiền xong mới ngập ngừng nói: “Này chàng trai, về nhà nếu được thì tìm người xem thử để xua đuổi tà ma.”

Phương Quả xiết chặt cần kéo vali, bình tĩnh hỏi: “Bác tài, bác biết chuyện gì à?”

Thế nhưng bác lái xe lại có vẻ e dè: “Từ nay về sau tôi không chạy tuyến qua bản họ Vệ nữa, cậu còn nhớ ba người khách hôm bữa cùng đi không?”

Phương Quả gật đầu: “Không phải hôm sau họ đều lên xe đi tiếp sao?”

Tài xế vỗ vô lăng: “Quý quái chính ở điểm này, sáng hôm đó lên đường, đi qua một ngọn núi thì họ đòi xuống, tôi lấy làm lạ, rừng núi hoang vắng không một ai ở thì xuống làm gì? Cơ mà cũng chẳng nghĩ nhiều, dù sao người ta cũng là khách. Nào ngờ họ xuống xe thì đi ngược lên núi. Lúc này tôi nhìn lại tiền mới thu thì chỉ tích tắc đều thành vàng mã, là tiền âm phủ đấy! Tôi nổi giận ngẩng đầu nhìn mấy người đó liền thấy họ đã trở thành người giấy. Biết đó là gì không? Là giấy cắt hình người đốt cho người chết ấy. Tôi sợ quá nên chạy đi liền, về sau mới biết ngọn núi đó là nghĩa trang của bản họ Vệ. Cậu nói thử xem, chỗ chôn người chết, hình nhân biến thành người sống, lại còn đến đấy thì để làm gì?”

Có lẽ mới đi từ ngọn núi ấy ra, vậy nên Phương Quả cố giữ bình tĩnh hỏi: “Làm, làm gì ạ?”

Lái xe: “Âm hôn đó.”

Phương Quả hoảng sợ: “Cái gì?”

Lái xe: “Cậu không thấy mấy thứ ba người kia mang theo à? Nửa trắng nửa đỏ, việc hiếu hỷ, ngoại trừ hỷ tang thì chính là âm hôn.”

Lái xe lắc đầu tặc lưỡi: “Âm hôn ấy mà... là một trò rất là thất đức, ai biết con gái nhà người ta có đồng ý hay không. Cưới mù gà câm, sống không hạnh phúc còn có thể ly hôn, chết rồi lại chẳng dính chung một chỗ?”

Phương Quả cười cười lấy lệ rồi đi.

Lên xe buýt, ổn định chỗ ngồi xong cậu liền gọi cho lớp trưởng. Lạ thay, vốn chẳng thể gọi, nay vừa đổ chuông đã có người bắt máy. Không chờ đối phương mở miệng Phương Quả lập tức trách móc: “Lớp trưởng này, rõ ràng bà kêu cùng đi viếng tang Vệ Duy mà, sao lại nuốt lời?”

Lớp trưởng đầu dây bên kia sững sốt một hồi mới trả lời nghe thật khó hiểu: “Ông nói cái gì? Ông là

Phương Quả đúng không? Chờ má Phương Quả, bao nhiêu lâu không liên lạc, vừa gọi là chửi vô mặt người ta tới tập à, uống lộn thuốc hả?”

Phương Quả ngây ngẩn cả người, cậu lập tức hỏi lại: “Bà chưa từng gửi tôi thư mời đi đám ma Vệ Duy, cũng chưa từng hẹn cùng nhau đi đúng không?”

Lớp trưởng: “Ừa. Mà Vệ Duy là ai?”

Phương Quả lớn giọng: “Học chung với tụi mình cấp ba đó.”

Lớp trưởng: “Ông bị ngơ hả. Bạn học ba năm cấp ba tôi còn nhớ được sinh nhật từng người đây, ông lấy tên Vệ Duy từ đâu ra vậy, đùa tôi à?”

Phương Quả đực mặt ra, cậu cho rằng mình đã sai ở đâu đó rồi.

“Này này Phương Quả, còn đó không? Này, nói chuyện đi chứ.”

Phương Quả hoàn hồn, vội vội vàng vàng bảo: “Thôi, tôi có việc rồi, cúp máy trước nhé.”

Nói xong cậu liền dập máy. Trên đường đi buýt về nhà, rớt cuộc cũng nghĩ thông suốt, mặc kệ do trí nhớ mình hay là lớp trưởng có vấn đề, mặc kệ Vệ Duy với Vệ Nhiên là ai, cậu quyết quên sạch sành sanh.

Chỉ cần quên hết, hoặc coi đó là ảo giác là xong.

Phương Quả tự an ủi mình, nhưng bao dự định dựng lên trong đầu bỗng chốc sụp đổ hoàn toàn ngay khi cậu mở vali.

Chỉ thấy đặt trong hành lý có miếng gỗ đen, trên đó khắc một cái tên bằng mực vẽ bùa màu vàng.

Vệ Nhiên.

6. Chương 6

Phương Quả rợn hết tóc gáy nhìn tấm bài vị kia.

Cậu muốn ném nó đi nhưng tay chân lại cứng ngắc không động đậy được.

Nhiệt độ trong phòng bỗng nhiên giảm xuống, đèn cứ chớp nháy chớp tắt, Phương Quả nuốt nuốt nước bọt rồi lùi về sau một bước, chợt đụng phải cái gì đó.

Cả người khựng lại, cậu nhớ rõ đằng sau trống, không hề để gì cả.

Bên tai vang lên tiếng cười khẽ, một làn hơi lạnh phả vào gáy, cả người Phương Quả ngay tức khắc nổi hết gai ốc.

Dái tai bị ngậm vào miệng mát mát, giống như đang nhấm nháp đồ ăn, và cậu cảm tưởng như mình sắp bị làm thịt.

Phương Quả sợ hãi run rẩy, khước mắt chợt đỏ hoe.

Yếu đuối nhu nhược, trêu ghẹo thật vui.

Cậu nức nở cầu xin, nhưng lại bị đẩy nằm lên chiếc bàn gỗ tròn, quần áo bị tuột ra cột chặt tay cậu. Cơ thể trắng nõn như vật hiến tế, trần trụi trước mắt quỷ.

Đây là tế phẩm đẹp nhất rất được lòng quỷ.

Là báu vật, là tâm can, là dục vọng của quỷ.

Rốt cuộc hắn đã có thể chiếm hữu được báu vật này, thỏa lòng mong muốn.

Vệ Nhiên người đầy huyết tinh và nghiệp chương nở nụ cười u ám méo mó đầy đắc chí, từ từ chậm rãi nhấm nháp bữa tiệc lớn của mình.

Phương Quả cực kỳ sợ hãi, cậu van xin rất thảm thiết, nhưng cuối cùng đều trở thành tiếng thở dốc, rên rỉ và xin tha.

Không chịu nổi những va chạm vào nơi yếu ớt sâu bên trong, vậy nên cậu mặc kệ kiêu hãnh và tôn nghiêm một người đàn ông đành nức nở xin tha, chỉ mong người con trai đang đè trên người ban cho một tẹo thương xót mà buông tha, đừng để cậu cứ mãi trong cơn cực khoái.

“Anh muốn thế nào? Tôi sẽ mời thầy giỏi nhất siêu độ cho anh, để anh được đầu thai. Tôi sẽ đốt vàng mã, người giấy nữ... không, người giấy nam, sẽ đốt cho anh thật nhiều người giấy nam... anh buông tha cho tôi đi, xin anh đấy...”

Trong lúc như thế này mà Phương Quả lại xin tha, đã khiến cho Vệ Nhiên nổi cơn tam bành hành cậu thêm thắm. Lắc đầu, tóc đâm mồ hôi rũ rượi. Hai mắt đỏ hoe, nước mắt lưng tròng. Môi lưỡi bị chiếm đoạt

không khép lại được, đầu lưỡi diễm hồng lấp ló giữa môi răng cang kích thích người con trai bên trên xâm phạm.

Sau cùng, câu xin tha của Phương Quả đã trở thành... “Ừm, á, a đừng... Tha tôi đi. Đau quá... anh làm ơn...”

Phương Quả òa khóc trước sự xâm lược tàn tạ của Vệ Nhiên.

Cậu cũng hỏi Vệ Nhiên vì sao lại đối xử với cậu như vậy, nhưng hắn ta không trả lời, cứ nắc liên tục không nghỉ.

Từ lúc trời sáng cho đến tận khi tối hẳn, trong phòng không hề bật đèn, chỉ có vài tia sáng mỏng manh chiếu vào.

Từ phòng khách cho tới tận giường, Phương Quả ngồi trên người chàng trai, hai chân vòng qua eo, hai tay bá cổ. Từng cú thúc từ đằng sau lên tận đỉnh đầu khiến cậu mệt mỏi không còn sức lực, giọng khản đặc chỉ có thể phát ra tiếng thở dốc, thỉnh thoảng sẽ phát ra tiếng nức nở mỗi khi bị đâm sâu chịu không nổi.

Trong trận nước rút cuối cùng vừa nhanh vừa mãnh liệt, Phương Quả hét lên một tiếng, rồi một dòng dịch nóng hổi bắn vào trong cơ thể, trận vận động kịch liệt này mới xem như tạm ngừng.

Vệ Nhiên ôm Phương Quả đổi lại tư thế, làm cậu tưởng hắn muốn thêm lần nữa nên hoảng hốt giãy dụa.

“Không, đừng, xin anh, đừng...”

Vệ Nhiên ôm cậu trấn an: “Ngoan, không làm nữa, cho em nghỉ ngơi.”

Phương Quả sững sốt, thần kinh lập tức thả lỏng ra. Và cậu chợt nhận ra một điều, đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy giọng Vệ Nhiên. Có lẽ đêm động phòng anh ta cũng có nói chuyện, nhưng vì cậu đang mơ mơ màng màng nên không nghe thấy.

Vệ Nhiên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Phương Quả, rất dịu dàng và yêu chiều.

Được người yêu thương, bao uất ức bỗng chốc bộc phát hết ra.

Phương Quả âm ức hỏi: “Tại sao lại là tôi?”

Vệ Nhiên ngừng một lát, cười nhẹ một tiếng rồi kể một câu chuyện.

Trước kia có một gia tộc họ Vệ.

Gọi là gia tộc nhưng thực ra là một bản làng, mọi người trong bản đều cùng một họ.

Về sau trong bản liên tục xảy ra chuyện, mời bà đồng đến xem mới biết phần mộ tổ tiên đã bị thầy phong thủy động tay động chân. Tuy rằng sau này mời thầy phong thủy đến phá trận phong thủy tà đạo kia, nhưng vận thế bản họ Vệ cuối cùng vẫn lụn bại.

Lại sau nữa, trưởng làng của bản họ Vệ mời một thầy phong thủy khác với hy vọng một lần nữa tìm ra phong thủy bảo huyết, lại dùng đến bí pháp cấm thuật mạnh để chỉnh sửa lại vận thế của bản họ Vệ này.

Bí pháp cấm thuật kia là tà thuật, yêu cầu phải là người họ Vệ có huyết mạch thuần nhất, đang sống thì phải hại chết, rồi chôn vào phong thủy bảo huyết. Ngoài huyết tạt máu chó mực, dưới đất chôn thêm vôi trắng, một chút khí cũng không lọt ra ngoài, xác chết không phân hủy, oán khí thấu tận trời, lại còn bị máu chó mực trấn áp gắt gao. Dù cho oán khí có tan đi nhưng hồn phách vẫn bị giam giữ ở trong mồ không thể đầu thai.

Bởi vì thân thể người chết là dùng để cải lại vận thế Vệ gia.

Người chết vốn đang sống sờ sờ bị thuốc cho chết đi nên bao nhiêu oán khí đều tụ ở yết hầu, thoát được thì sẽ đầu thai, không thoát được thì biến thành cương thi đi hại người. Vậy mà lúc hạ táng lại cố ý không muốn cho thân thể người chết phân hủy, thân thể không phân hủy thì hồn phách sẽ rất lâu rất lâu mới có thể lìa khỏi xác.

Không ra được nên không thể đầu thai, bị vây hãm trong quan tài, bị trở thành đồ cúng duy trì vận thế của gia tộc.

Càng nghĩ càng oán, càng oán càng hận, càng hận lại càng không thể đầu thai, rốt cuộc biến thành lệ quỷ.

Vệ Nhiên chính là lệ quỷ, trải qua thời gian mười năm, năng lực của hắn quá mạnh, bắt đầu báo thù. Cuối cùng, dân bản họ Vệ vì muốn xoa dịu cơn giận của hắn đã thả hắn ra, cũng cho hắn kết âm hôn, nhưng sau lưng lại thay Vệ Duy vào.

Phương Quả nhìn không được mà mở miệng hỏi: “Nhưng tại sao lại là tôi?”

Vệ Nhiên vuốt ve tấm lưng trần trụi của Phương Quả, quyến rũ đáp: “Em có biết bà đồng được mời đến là ai không?”

Chợt như nghe tiếng sấm, Phương Quả lại nhớ tới bà nội, cả nhà đại địa chủ ở bản kế bên.

Bây giờ ngẫm lại, lúc đó nào còn đại địa chủ, cùng lắm là trưởng làng mà thôi.

Vị trưởng làng kia có lẽ chính là tộc trưởng của bản họ Vệ.

Gương mặt Phương Quả trắng bệch: “Cho nên anh hận bà tôi vì đã bảo bản họ Vệ mời thầy phong thủy, rồi giận lây sang tôi phải không?”

Vệ Nhiên hôn lên vai Phương Quả: “Không, không phải! Chỉ là anh yêu em.”

Đương nhiên không phải lúc đó đã yêu, mà chỉ là khắc sâu ấn tượng. Yêu chân chính phải là nhờ Vệ Duy.

Vệ Nhiên và Vệ Duy là hai anh em. Lúc Vệ Duy đến cúng bái, thì Vệ Nhiên phát hiện mình có thể bám theo em gái đi rất xa, thời gian được rồi đi cũng lâu hơn nhiều.

Vệ Duy quả thực là bạn học của Phương Quả, bạn cùng trường nhưng khác lớp.

Theo trên người Vệ Duy nên Vệ Nhiên biết em gái thâm mến một người bạn, vì tò mò nên hẳn cũng thử nhìn người đó, rồi chợt cảm thấy quen thuộc và nhớ ra mình đã từng thấy cậu ta.

Này đây quen thuộc và hảo cảm nên đã để ý đến Phương Quả nhiều hơn.

Sau, từ để ý lại biến thành thói quen, sau nữa sau nữa, từ nhớ nhung đã trở thành chấp niệm.

“Tất cả đều bởi lần em theo bà đến bản họ Vệ khiến anh chú ý, nếu không...” Thì sao lại yêu em nhiều như vậy?

Phương Quả tựa như chợt nhớ ra gì đó liền xoay lại hỏi hắn: “Vậy bản... bản họ Vệ... bây giờ thế nào?”

Vệ Nhiên lặng lẽ nhìn cậu chăm chú, một lúc lâu mới cười nói: “Xem như vẫn ổn đi.”

Phương Quả nửa tin nửa ngờ: “Thật không?”

Vệ Nhiên: “Em sợ anh trả thù à? Ha ha, lúc em đi anh vẫn luôn theo em, bài vị để trong hành lý của em, giả sử anh có muốn trả cũng trả không được. Quả Quả, em đừng nghĩ đến việc tìm người siêu độ cho anh, những người họ Vệ kia cũng không phải là chưa từng nghĩ tới. Nhưng em là chấp niệm của anh, muốn anh đầu thai, trừ khi em biến mất.”

Lòng Phương Quả thật không biết làm sao, đành im lặng không nói gì.

Nghe những lời Vệ Nhiên nói Phương Quả cảm thấy thật nan giải, muốn anh ta đầu thai đúng là không dễ dàng, thôi thì để đẩy từ từ nghĩ sau, biết đâu ngày nào đó sẽ tìm ra cách. Còn nếu không được thì chờ đến

khi anh ta chán cậu, có lẽ sẽ được tự do.

Phương Quả nghĩ vậy và cũng làm theo như vậy.

Vệ Nhiên cười, khóa Phương Quả vào trong lồng ngực. Sau lưng cậu, hân âm u cổ chấp đến cùng cực.

Hắn đúng là không có giết người bản họ Vệ, nhưng còn có Vệ Duy đâu.

Vốn sức khỏe Vệ Nhiên không tốt lắm, nhưng cũng chỉ là yếu hơn người bình thường một xíu mà thôi. Vậy mà đám người kia nở lòng nào chuốc thuốc hắn, khi thì đại bổ khi thì đại hư, từ từ cho đến chết. Còn Vệ Duy vốn là một người khỏe mạnh, nhưng cũng bị chuốc thuốc từ bé khiến thân thể trở nên suy nhược.

Cuối cùng, Vệ Nhiên cũng đạt thành kết quả, sau khi ra ngoài hại chết vài người thì dân bản họ Vệ một mặt trấn an, đồng ý thả hắn ra, mặt còn lại thì đem Vệ Duy ra hại chết.

Lúc Vệ Nhiên biết cũng không kịp làm gì, vì thế lại hận bản họ Vệ này thêm.

Nhưng so với hắn, Vệ Duy càng hận bản họ Vệ này hơn, cô vốn khỏe mạnh, rất khỏe mạnh, vậy mà bị thuốc cho suy nhược, rồi chết.

Này mối hận và oán khí quanh quẩn trong ngực mười mấy năm, rồi bị ép phải chết, ép đến nỗi mới qua mấy ngày đã thành thi biến.

Vệ Nhiên cười Phương Quả rồi đi khỏi đây, trước khi đi, Vệ Nhiên đã phá hủy pháp trận trước mộ Vệ Duy để cô có thể tự do ra vào.

Sau khi hai người rời khỏi, Vệ Duy đã đại khai sát giới.

Hai năm sau.

Phương Quả về nhà sau khi đến thăm người bạn là Lý Duy.

Trong nhà đã sớm có cơm canh nóng hằm hập chờ cậu, còn có dép lê cũng đã được để sẵn.

Phương Quả vừa bước vào cửa đã bị ôm lên, dép có người đổi, cơm nước có người chuẩn bị, nước tắm cũng có người pha sẵn, ăn cơm xong có hoa quả tự động đưa tới mặt.

Ở nhà, Phương Quả được cung phụng giống như ông hoàng.

Phương Quả vừa ăn cơm vừa kể chuyện Lý Duy cho Vệ Nhiên nghe, cũng kể luôn chuyện phòng 414. Người thanh niên ở trong đó hẳn là giống cậu, cũng kết âm hôn làm vợ ma.

Đêm khuya, Phương Quả ôm Vệ Nhiên, nhắm mắt, miệng khẽ rên rỉ vì sung sướng. Từ trên người Vệ Nhiên cậu dần dần đi tới đỉnh cao cực lạc.

Phương Quả không ngờ rằng cái gọi là để suy nghĩ sau kia, vậy mà đã thành vợ chồng với quý được hai năm. Đến lúc này, ngược lại là cậu, mới là người không thể rời khỏi Vệ Nhiên.

Dù có là ai, được người khác chăm sóc tất tần tật mọi thứ trong hai năm, nếu rời khỏi hẳn sẽ không thể làm được gì.

Vệ Nhiên vẫn đối với Phương Quả một lòng si mê và chiếm hữu. Còn Phương Quả, cậu không biết là mình có yêu Vệ Nhiên hay không, cậu chỉ biết là bây giờ cậu không thể nào rời khỏi Vệ Nhiên được.

Cũng không có gì không tốt, Vệ Nhiên là một ông chồng rất xuất sắc.

Ngoại trừ không phải là người.

Hết thấy đều rất tốt.

Phương Quả quen rồi, sau này cũng không thay đổi.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoi-ma-moc-he-nuong>